

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2017. évi november hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t

A kábítószer-kereskedelem büntette kísérlete miatt **vádlott neve** ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2017. június hó 21. napján kelt 3.B.100/2017/27. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A **vádlott neve** vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 30.214.- /Harmincezer-kettőszáztizennégy/ Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

vádlott neve vádlottat a Tatabányai Törvényszék a 3.B.100/2017/27. szám alatti ítéletével bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdés III. fordulat és a (3) bekezdése szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének kísérletében. Ezért 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A börtönbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Akként rendelkezett, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A vádlottat 5 évre kiutasította Magyarország területéről. Rendelkezett a bűnjelekről, a cannabis növények és ágvégződések, valamint a kábítószerrel összefüggésbe hozható eszközök elkobzását rendelte el, a további lefoglalt dolgok, köztük a 48.400 forint készpénz, és 2.150 euró lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte a vádlottnak, a pénzüsszegek esetében azzal, hogy azt a bűnügyi költség biztosítására visszatartja. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére, míg további részéről megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére súlyosítás, az elsőfokú bíróság által alkalmazottnál hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása, és a feltételes szabadságra bocsátásnak az általános szabályok szerinti megállapítása végett.

Jogorvoslattal élt az ítélettel szemben a vádlott meghatalmazott védője is a büntetés enyhítése érdekében.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában hivatkozott arra, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, a megállapított tényállás hiánytalan, nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, téves ténybeli következtetéseket, így az teljes mértékig megalapozott. Utalt arra, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a megalapozott tényállásból helyes következtetést vont a vádlott bűnösségére, és törvényes a terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése is. Korrekcióra szorulónak ítélte azonban az elsőfokú bíróság által feltárt büntetéskiszabási tényezőket. Álláspontja szerint tévesen értékelte a

törvényszék a vádlott javára enyhítő körülményként, hogy a magyar nyelvet nem ismeri. Ugyancsak nem vehető figyelembe enyhítő körülményként a vádlott - elmeműködés kóros állapotának nem minősülő- személyiségzavara és úgynevezett felnőttkori figyelemhiányos hiperaktivitás zavara sem, hiszen a szakvéleményből megállapíthatóan mindezen zavarok nem bírtak az élelektan keretein túllépő hajlamosító tényezővel a vád tárgyát képező cselekmény elkövetésében. Az ezzel kapcsolatos, az ítélet 10. oldalának 8. bekezdésében rögzített megállapítások ekként iratellenesek, így mellőzendők az enyhítő körülmények köréből. Hivatkozott arra, hogy a Btk. 176-177. §-aiban rögzített kábítószer-kereskedelem tényállása nem szabályozza a különösen jelentős mennyiségre történő elkövetést, mint a cselekmény minősítő körülményét, ezért az ítélet 11. oldalának 1. és 4. bekezdésében rögzített megállapítások szintén nem értékelhetők a vádlott javára. Ezzel szemben a vádlott terhére szóló súlyosító körülményt képez a pontos, precíz megvalósítás, gondos előre eltervezettség, tekintettel arra, hogy a vádlott a természetstérvszerűen hajtotta végre, olyan nehezen megközelíthető helyen, ahol- a rendőr tanúk nyilatkozatára is figyelemmel- a lelepleződés legkisebb esélye mellett folytathatta tevékenységét.

Erre is tekintettel - a vádlott beismerő vallomása és együttműködő magatartása mellett is - a középértéket el nem érő, de az elsőfokú bíróság által kiszabotthoz képest hosszabb tartamú szabadságvesztés szolgálja leginkább a büntetés céljait. Utalt arra, hogy az állandó bírói gyakorlat a Btk. 38. § (3) bekezdésében rögzített úgynevezett feles kedvezmény intézményét a vádlott idő kora, kifogástalan életvezetése, a sértett bűncselekményben közreható provokatív magatartása, a vádlott beszámítási képességének enyhe fokú korlátozottsága, a bűnösség kisebb foka, az elkövető büntetlen előélete, megromlott egészségi állapota, a cselekmény méltányolható indoka esetén, ezek közül többnek az együttes fennállásakor tartja alkalmazhatónak. Ezek a jelen ügyben nem tárhatók fel, ezért indokolt az ún. feles kedvezmény mellőzése. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, a feles kedvezmény alkalmazását mellőzze azon rendelkezés mellett, hogy a vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbezési főügyész képviselője az átiratban foglaltakat túlnyomó részében fenntartotta, eltérő álláspontra helyezkedett ugyanakkor a cselekmény minősítését illetően. Elsőként utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet tényállása és az indokolás közt ellentmondás észlelhető, mivel a törvényszék az ítélet 3. oldal 5. bekezdésében a vádlotti előadást elfogadva azt a megállapítást tette, hogy a vádlott a kábítószer abból a célból természetstette, hogy azt átadja egy drogterjesztéssel foglalkozó, bűnözői életmódot folytató osztrák ismerősének, aki majd azt a fogyasztókhoz eljuttatja. Az ítélet 4. oldal 3. és 4. bekezdése ezzel szemben azt tartalmazza, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését nem tudta elfogadni. Végeredményben azonban maga sem vitatta, hogy ez utóbbi értékelés vonatkozhat csupán a vádlott azon hivatkozására is, miszerint a marihuánát az osztrák ismerőse részéről felé megnyilvánuló fenyegetés, kényszer hatására természetstette.

A cselekmény minősítését illetően utalt a 2017. évi 318.számú büntető határozatra, ezen belül is kiemelve a 12., 29. és 39. bekezdésben foglaltakat, amellelt érvelve, hogy a törvényszék ítéletének tényállása nem tartalmazza, hogy a vádlott részéről megtörtént a kannabisz kínálása vagy továbbadása, melynek hiányában a cselekmény csak kábítószer birtoklásának minősülhet, mely esetben a gyakorlatot erősítő 29. és 39.bekezdésből következik, hogy a terheltnél feltalált, vegyészszakértő által bevizsgált marihuána totál-THC tartalma nem összegezhető a növényi egyedek számával. Ezért indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, a cselekményt kizárólag a tőszámok mennyisége alapján értékelje a Btk. 178.§ /1/ és /2/ bekezdés b/

pontja szerint minősülő jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer birtoklásának. Az eltérő minősítésre tekintettel a büntetés kiszabási tényezők korrekciójára irányuló azon indítványát, mely a különösen jelentős mennyiséggel kapcsolatban kifejtett érvelés mellőzésére irányult, már nem tartotta fenn. A büntetés súlyosítását továbbra is indokoltnak találta azzal együtt is, hogy az enyhébb minősülésű cselekményt a törvény lényegesen enyhébben, 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Álláspontja szerint a törvényi minimumban meghatározott büntetés az újabb minősülés melletti 7 év 6 hónapi középértékhez képest is enyhe. Fenntartotta a fellebbviteli főügyészség képviselője az un. feles kedvezmény mellőzésére irányuló indítványt is hivatkozva arra, hogy a vádlott javára szóló valamennyi enyhítő körülmény értékelést nyert már a kiszabott büntetés tartamában.

vádlott neve vádlott védője az enyhítést célzó fellebbezés keretében maga is indítványt tett a cselekménynek a fellebbviteli főügyészség indítványa szerinti eltérő minősítésére. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség álláspontjával szemben nem tévedett a vádlott javára szóló enyhítő körülmények feltárásakor és értékelésekor sem. Külön kiemelte e körben a vádlottnál feltárt mentális rendellenességeket, így a személyiség zavarát és felnőttkori hiperaktivitását, melyek, mint a bűncselekmény elkövetésére hajlamosító tényezők a Legfelsőbb Bíróság 56. BK. véleményére is figyelemmel nyomatékos enyhítő körülményként vehetők figyelembe. Vitatta a védő a fellebbviteli főügyészség azon hivatkozását is, miszerint nem értékelhető a vádlott javára, hogy osztrák állampolgár, a magyar nyelvet nem ismeri, hiszen a büntetés-végrehajtás keretei közt ez nehezítő körülményként jelentkezik számára.

Álláspontja szerint a törvényszék által feltárt enyhítő körülmények száma, nyomatéka enyhébb büntetés kiszabására is lehetőséget ad.

Maga is utalt a fellebbviteli főügyészség által hivatkozott eseti döntésre, mely más jogi megítélés alá helyezi a vádlott cselekményét, a korábbi 5-20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel szemben a Btk. 178.§ /1/ és /2/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő cselekmény 5-10 évi szabadságvesztéssel fenyegetett. Az új tételkeretre figyelemmel ezért még inkább indokoltnak vélte a büntetés enyhítését. Végül kifejtette az un. feles kedvezmény alkalmazhatósága mellett szóló érveit is ugyancsak kiemelten hangsúlyozva a vádlott pszichés állapotát.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez. Bocsánatot kért az elkövetett hibáiért. Hivatkozott arra, hogy megtapasztalva a börtönlétet, még inkább törekedni fog arra, hogy visszailleszkedjen a társadalomba, melyhez családja is segítséget kíván nyújtani. Orvosi dokumentációt csatolt arról, hogy az előzetes letartóztatás idején két ízben is bántalmazást szenvedett el, majd kórházi kezelésben is részesült a testén elszaporodó élőködők okozta fertőzések miatt.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ / 1/ bekezdése értelmében. Az eljárás törvényességének és az ítélet megalapozottságának vizsgálatán kívül a felülbírálat szükségszerűen kiterjedt a nyomozati eljárásra is, hiszen amennyiben valamely bizonyíték beszerzésére törvénysértő módon került sor, s mindez elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, az adott eljárási hibát a másodfokú bíróságnak kell orvosolnia a törvénysértően beszerzett bizonyíték kirekesztésével. Az ítéletábra olyan eljárási hibát, hiányosságot, mulasztást az ügyben nem észlelt, amely az érdemi felülbírálat gátját képezhetne volna. Az elsőfokú bíróság a magyar nyelvet nem ismerő vádlott esetében valamennyi az ebből adódó, Be-ben előírt garanciális szabályt betartotta, azok bármilyen mérvű sérülésére egyébként a védelmi oldal sem hivatkozott.

A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy az ügyben tettenérés történt, hiszen igazoltatása során a vádlott hátizsákjából előkerültek az általa előzőleg leszüretelt növényi ágvégződések, melyek származásának felderítése a közúti ellenőrzést végző rendőrök jelentése alapján a nyomozó hatóság feladatát képezte volna. Jelen esetben azonban a ritkán előforduló vádlotti együttműködés során a vádlott maga tárta fel a marihuána termesztési helyeit. Ezekre az adatokra épült a további nyomozás, a botanikus szakértő bevonásával lefolytatott helyszíni szemle keretében a vadkender növényegyedek megfelelő részletességgel és pontossággal történő beazonosítása, a tőszámok összeszámolása, másrészt a vádlott hátizsákjában talált ágvégződések lefoglalása is, hatóanyag-tartalmának vegyészszakértő általi bevizsgálása, így az ezen bizonyítékokon alapuló tényállás nehezen támadható. Az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezés részét képező, a büntethetőséget kizáró kényszer és fenyegetés megállapíthatóságának kérdését is megfelelő alapossággal járta körbe bemutatva azokat a körülményeket, amelyekből arra a következtetésre jutott, hogy az erre irányuló vádlotti védekezés nem fogadható el. Bizonyítékértékelése, és az ehhez fűzött indokolása alappal ugyancsak nem támadható. A nyomozati szakban beszerzett igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény kiegészítését rendelte el az elsőfokú bíróság a védelem bizonyítás indítványát elfogadva. A felvetett kérdésekre választ adó alapszakvéleményt minden megállapításában megerősítő kiegészítő szakértői véleményre is figyelemmel helytálló értékelést végzett az elsőfokú bíróság atekintetben is, hogy a szakértői véleményben túlzó, megalapozatlan vagy szakszerűtlen megállapítás nem érhető tetten, ezért alappal nem támadható a törvényszék által megállapított tényállás e részében sem.

Az ítélet tábla a tényállást csupán a 2. oldal utolsó bekezdésében látta szükségesnek kiegészíti annyiban, hogy a vádlott hátizsákjában feltalált, az általa frissen szüretelt ágvégződések a vádlott ültetvényéről származtak. Ebből következik - a lentebbi indoklásnak megfelelően,- hogy az ítéleti tényállás a 3. oldalon is korrekcióra szorul, abból a 4. bekezdés mellőzendő.

Ezzel a kiegészítéssel és pontosítással az elsőfokú bíróság ítélete teljes mértékig megalapozott, így a Be. 351.§ /1/ bekezdése szerint alapját képezhetette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállásból helyesen vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére.

Az ítélet tábla a fellebbeviteli főügyészség 2017. évi 318.számú BH. mentén elfoglalt jogi álláspontját a minősítést illetően nem tudta osztani, azonban az elsőfokú bíróságtól részben eltérő indoklás mellett látta törvényesnek a cselekmény minősítését.

A bíróságnak minden esetben az adott cselekményt kell vizsgálnia. Az egységes bírói gyakorlat alakítása érdekében közzétett jogesetek eligazítást adnak egy-egy cselekmény megítélését illetően, azonban valamennyi megállapítását tekintve csak akkor alkalmazhatók, ha a jogeset és az ítéleti tényállás teljes lefedésben van.

Jelen ügyről és a BH.2017. 318.számú jogesetről ez nem mondható el. Ez utóbbi ügyben a terhelt terhére rótt cselekményt úgy az első,- mind a másodfokú bíróság is kábítószer-termesztésként értékelte, miután a tényállás azt tartalmazta, hogy a terhelt a marihuánát saját fogyasztásra termesztette, mely következtetésre az adta az alapot, hogy nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a terhelt a megtermelt kábítószer bármelyiknek is eladásra felkínálta, vagy továbbadta volna. A terhelt a marihuána egy részét már leszüretelte, másik része még lábon állt, amikor cselekményét felfedezték. A cselekmény minősítését megalapozó növényi egyedszámot a már leszüretelt és a házkutatás alkalmával megtalált tövek együttes mennyisége adta. A lefoglalt marihuána növények közül néhányat a vegyészszakértő is bevizsgált megadva annak totál-THC tartalmát. Ezzel kapcsolatosan

foglalt állást a Kúria a jogeset 29. bekezdésében akként, hogy amennyiben a kábítószerrel visszaélés tárgya kannabisz növény és ennek elbírálása a Btk. 461.§ /2/ bekezdése szerint történik, az elbírálás független a növényben aktuálisan jelenlévő THC mennyiségétől, csak a tövek száma számít.

Jelen ügyben a vádlott kezdettől fogva végig következetesen vallotta, hogy a marihuánát azért termesztette, hogy a leszüretelt termést átadja az ismeretlenül maradt osztrák társának, aki majd azt továbbértékesíti a fogyasztóknak. Ezt a vallomást erősítette, hogy a vádlott hévízi házában tartott házkutatás során a kábítószer-forgalmazásához szükséges digitális mérleget, tasakokat, zacskókat, a panzióban általa bérelt szobában pedig a marihuána szüreteléséhez használatos eszközöket, szagelszívó berendezést és a vádlott igazolható jövedelmi viszonyaihoz képest jelentősebb mennyiségű készpénzt is találtak. Ezen utóbbi bizonyítékokra is tekintettel az elsőfokú bíróság a tényállás alapjául elfogadta a fenti vádlotti előadást. Ezen bizonyítékértékelést a másodfokú nyilvános ülésig sem a vád, sem a védelem oldaláról nem támadták. A felülbírálat során a Be. 351.§ /1/ bekezdésében foglalt alapvető rendező elv, hogy a másodfokú bíróság a megalapozott tényálláshoz kötve van. Pontosán szabályozza az eljárási törvény azt is, hogy mely esetekben, milyen módon küszöbölhető ki a másodfokú eljárásban a tényállás megalapozatlansága. Igen szűk körben ad lehetőséget a törvény a felülmérlegelésre, vagyis a bizonyítékoknak az elsőfokú bíróságtól eltérő értékelésére, ennek eredményeként eltérő tényállás megállapítására. Jelen ügyben az ítélet tábla a marihuána termesztésének motívumára, céljára vonatkozó ítéleti megállapításokat megalapozottnak ítélte, így ettől eltérő tényállás rögzítésére csak a felülmérlegelés tilalmának megsértésével kerülhetett volna sor. A fellebbezési főügyészség a cselekmény eltérő minősítésére irányuló indítványában lényegében a felülbírálatnak ezt az igen komoly határát feszegette, hisz a vádlott tényállásban írt cselekménye az adott formájában semmilyen szinten nem egyeztethető az általa hivatkozott, a Btk. 178. §-a szerinti minősítést eredményező kábítószer-termesztői magatartással, s e vonatkozásban nem bír relevanciával az sem, hogy ténylegesen a marihuána továbbadására a cselekmény lelepleződéséig nem került sor. Megjegyzi az ítélet tábla, hogy ez utóbbi esetben a vádlott terhére rótt bűncselekmény befejezett alakzata valósult volna meg.

A vádlott vallomása nem terjedt ki arra nézve, hogy a hátizsákjában megtalált kábítószer melyik ültetvényéről származik, de nem merült fel adat tekintetben sem, hogy az nem köthető, nem hozható összefüggésbe az általa termesztett marihuánával, egyértelműen más forrásból, más időszakra eső beszerzésből származna. Ezért került sor a fentiek szerint a tényállás pontosítására is vagyis, hogy az ítélet tábla abból kiindulva, hogy a vádlott hátizsákjában megtalált kábítószer a vádlott által termesztett marihuánából származik, a tilalmazott kétszeres értékelést elkerülendő a tényállásból mellőzte a töszámok és a totál-THC tartalom összegzésére vonatkozó megállapítást, a cselekmény minősítésekor a 233 db növényegyedet vette alapul.

A fentiekből következik, hogy az ítélet tábla nem elvi élel mondta ki, hogy a marihuána- termesztés esetén a növényegyedek száma és a totál- THC tartalom nem összegezzhető. Egyébként nem ez olvasható ki az idézett jogesetből sem, a Kúria abban pusztán arra utalt, hogy az adott esetben az elbírálás független a növényekben aktuálisan jelenlévő THC-tartalomtól, a minősítés a növényegyedek száma alapján történik. Akkor, ha egyértelműen igazolt, hogy a terhelt birtokában lévő növényi ágvégződések, törmelékek nem hozhatók összefüggésbe az általa termelt marihuána növényegyedekkel, a mennyiségi meghatározás a növényegyedek számának és az ágvégződések, növényi törmelékek vegyészszakértő által mért totál-THC tartalmának összegzéséből adódik. Ezzel ellentétes álláspont mellett ugyanis értékelés nélkül maradna a növényi egyedek számán túli, a terhelt által megszerzett, tartott kábítószer mennyiség. Ennek a véleménynek nem mond ellent a BH.2017. 318. számú jogeset sem, hiszen resuméjéből is következik, hogy abban a Kúria az adott

megállapításait kifejezetten a kábítószer-termesztéssel, mint elkövetési magatartással megvalósuló bűncselekmények elbírálásával kapcsolatosan tette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket lényegében helyesen feltárta. Az ítélet 11. oldal 4. bekezdésében írt okfejtése az adott minősítés mellett értelmezhetetlen, így azt az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség indítványának is megfelelően az indokolásból mellőzte. Ugyanakkor a további indítványával szemben nem értékelte súlyosító körülményként a marihuána pontos, precíz termesztését, hiszen az semmilyen nem mutat a növények nevelésével, gondozásával járó alaptevékenységet meghaladó, külön értékelést igénylő többletet. Az elmeorvos-szakértői vélemény megállapításaival az ítélet tábla sem látta összeegyeztethetetlennek, nem látott kompetencia zavart az elsőfokú bíróság azon döntése kapcsán, hogy a vádlott esetében feltárt pszichés státuszt, mint a bűncselekmény elkövetésére hajlamosító tényezőt a vádlott javára szóló enyhítő körülményként értékelte.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény társadalomra veszélyességét a bűncselekmény miatt kiszabható 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetettséggel fejezte ki a jogalkotó. Az alkalmazott büntetéssel szemben elvárás, hogy tettarányos, emellett megfelelően egyéniesített, személyre szabott legyen. Mindezt szem előtt tartotta az elsőfokú bíróság, amikor úgy értékelte, hogy a vádlott javára szóló enyhítő körülmények, különösen a vádlottnak a hatósággal való, szinte példátlan együttműködése, a cselekményhez való viszonyulása, meggyőzően szinte megbánása az adott tételhatárok közt lehetővé teszik a büntetés törvényi minimumban történő meghatározását. A törvényszék ezen megítélésével szemben a másodfokú bíróság nem talált kifogásolni valót. A vádlott megnyilvánulása a másodfokú nyilvános ülésen, tettei súlyának, rossz döntésének felismerése, felelősségének teljes mértékű felvállalása- a másodfokú eljárásban már nem hivatkozott kényszerre és fenyegetésre- az ítélet táblában is azt a meggyőződést alakította ki, hogy a vádlottal szemben az 5 év tartamú szabadságvesztés is alkalmas a büntetési célok elérésére, ezért nem tartotta szükségesnek a büntetés ügyészi fellebbezésnek megfelelő súlyosítását. Mindebből azonban az is következik, hogy a cselekmény adott tárgyi súlya mellett az ítélet tábla az enyhítést célzó fellebbezésnek sem adott helyt, hiszen a törvényi minimumnál enyhébb büntetés már törvénysértő lenne.

Kellően megindokolta az elsőfokú bíróság, hogy mely okokból látott lehetőséget a Btk. 35.§ /2/ bekezdésének alkalmazására, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának eggyel enyhébb, börtönfokozatban történő meghatározására, - melyet egyébként az ügyész sem támadott, - ezért az ítélet tábla ezen a döntésen sem kívánt változtatni.

Nem ítélte törvénysértőnek a másodfokú bíróság azt sem, hogy a törvényszék a Btk. 38.§ /2/ bekezdésének megfelelően határozott a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről. A magyar nyelv ismeretének hiánya, mint ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, önmagában valóban nem enyhítő körülmény, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a szabadságvesztés Magyarországon történő végrehajtása összhatásában mégis komoly hátrányt jelent a terhelt számára. A vádlott másodfokon tett nyilatkozatai nyomán is az ítélet táblában az a meggyőződés alakult ki, hogy az elsőfokú bíróság ez irányú döntésével szemben nem hozható fel olyan komoly érv, amely annak megváltoztatását tenné szükségessé azon következtetés levonása mellett, hogy az un. felelő részben feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéhez képest kizárólag az általános szabály alkalmazása eredményezheti kizárólag a büntetéssel elérni kívánt célokat.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítása a Btk. 92.§ /1/ és /2/ bekezdésén alapszik.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a másodfokú bíróság a Be. 339.§ /2/ bekezdésére figyelemmel a Be. 381.§ /1/ bekezdése alapján rendelkezett.

ő, 2017. november 21.

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné
dr.Helyes Klára sk.
előadó bíró

Bogdáné
dr. Gremsperger Andrea sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2017. június hó 21. napján kelt 3.B.100/2017/27. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Győr, 2017. november 21.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke